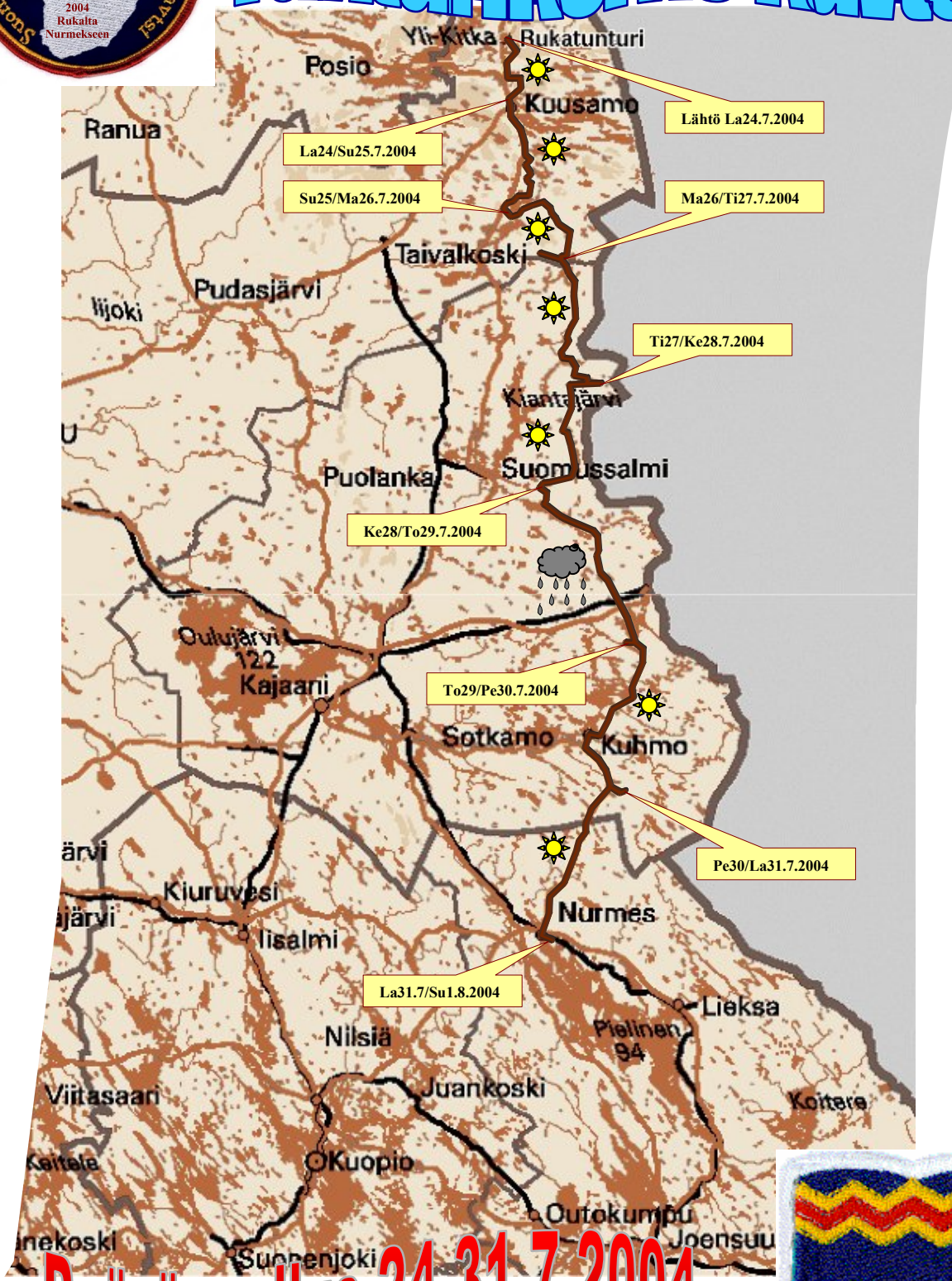
Tunturikerho Kavtsi

Pyörävaellus 24-31.7.2004

Ruka - Nurmes

Perjantai 23.7.

Tässä sitä istua körötellään bussissa kohti Kuusamon Rukaa. Meitä kavtsilaisia on 17 kappaletta. Jokaisella on polkupyörä ja suuri määrä tavaroita. Osa pyöristä on tuossa käytävällä auton etuosassa. Meillä on myös kaksi kuljettajaa. Hyvä niin. Saa nähdä miten yö sujuu. Pujotanko itseni makuupussiin ja menen pitkäkseni käytävälle… Kello on nyt 21:35.

Marjatta

Lauantai 24.7.

Saavuimme Rukalle klo 6:30. Bussimatka oli sujunut erilaisissa koukkuasennoissa torkkuen. Kuljettajat pysähtyivät kaksi kertaa tauolle matkan aikana. Tyhjennettyämme auton söimme aamiaisen parkkipaikalla. Osa porukasta riensi Hotelli Rukahoviin aamukahville. Joku tarvitsi henkilökohtaisen ohjauksen kahviautomaatin käyttöön ja sai sen käsikynkkä ohjauksella. Jari piti ensimmäisen palaverin liikenteen ja polkupyöräilijäletkan yhteensovittamisesta - tärkeintä on turvallisuus. Sovimme riittävän välimatkan pitämisestä edellä ajavaan ja pienien ryhmien muodostamisesta, jotta autot ohittaessaan voivat palata ajokaistalleen ennen seuraavan pienen ryhmän ohitusta. Siirsimme yöpymistarvikkeet huoltoautoon, jota Sirpa ajaa. Parkkipaikalla ihailimme Tuomon Amerikasta tilaamaa tavarakärryä ja siihen kehittämäänsä näyttävää Suomi päästä päähän – Kavtsi viiriä. Kun olimme lähdössä klo 8:30 Tapani ilmestyi paikalle hotelli Rukan pihalle. Hän ihmetteli aikaista lähtöämme, kun oli ymmärtänyt lähdön tapahtuvan vasta aamupäivän aikana.

Tulimme Kuusamon Matkajoen leirintäalueelle puolen päivän aikoihin, jonne myös Tapani saapui omia aikojaan muun joukon perässä. Ensimmäisen pyöräilypäivän matkaa on takana 31 km. Leirit pystyyn ja kebabille sekä siiderille. Ahvenet rannassa odottavat uimareita. Ilta sujuu saunoen, makkaroita paistellen, lepäillen ja valmistautuen huomisen ensimmäiseen koko päivän pyöräilyyn.

Mika ja Tuija

sunnuntai 25.7.

Kirkas auringonpaiste toimii tehokkaana herättäjänä. Jo klo 7:00 aamulla pärjää ilman takkia. Ensimmäisen päivän kilometrejä kertyi 42 niille, jotka kävivät eilen Kuusamon keskustassa. Aamulla klo 9:00 lähdimme nukkuvan Kuusamon läpi kohti 5-tietä. Täällä on yllättävän kova liikenne, vaikka on sunnuntaiaamu. Tien varsi on yhtä puna-apilapeltoa. Kuusamon portin jälkeen pääsemme yhdelle pikkutielle, jota onkin kiva lasketella menemään. Päivätauolle tullessa huippunopeus on 51 km tunnissa, joten vielä jäädään eilisestä. Lounastauolla meillä on soittoruokala eli Ripsi soittaa huilua. Kännykän lämpömittari näyttää +26 C-astetta. Kuljemme mukavaa pikkutietä, joka on asfaltoitu. Mäet ovat suorat ja liikennettä on vähän. Iltapäivällä kävimme katsomassa Suurpetokeskusta. Olihan siellä seitsemän karhua, kettuja, ilveksiä ja ahmoja. Nivan villisikatarhalle saavuimme hyvissä ajoin iltapäivällä. Kokonaiskilometrimäärä 98,5 eli eilinen ja tämä päivä yhteenlaskettuna.. Uimareissun jälkeen kilometrimäärä nousi tasolle 100,5. Uimapaikalta löytyi 5 kpl kypsiä lakkoja, joten loppuviikon taukopaikat saattavat olla soiden lähellä. Illalliseksi oli villisikapyttipannua ja Korven Sointu-viiniä. Villisikatarhan piha on mukava paikka viettää iltaa eri tavoin:

- yksi porukka pelasi korttia
- Jari korjasi pyörää eli vetäjän pinna katkesi, tilattu uusia
- Jaakko vaihtoi kengännauhat
- Sandra-koira särki aurinkosuojan
- ja koko porukka tuhosi erinäisiä pulloja paikallista viiniä

Juha

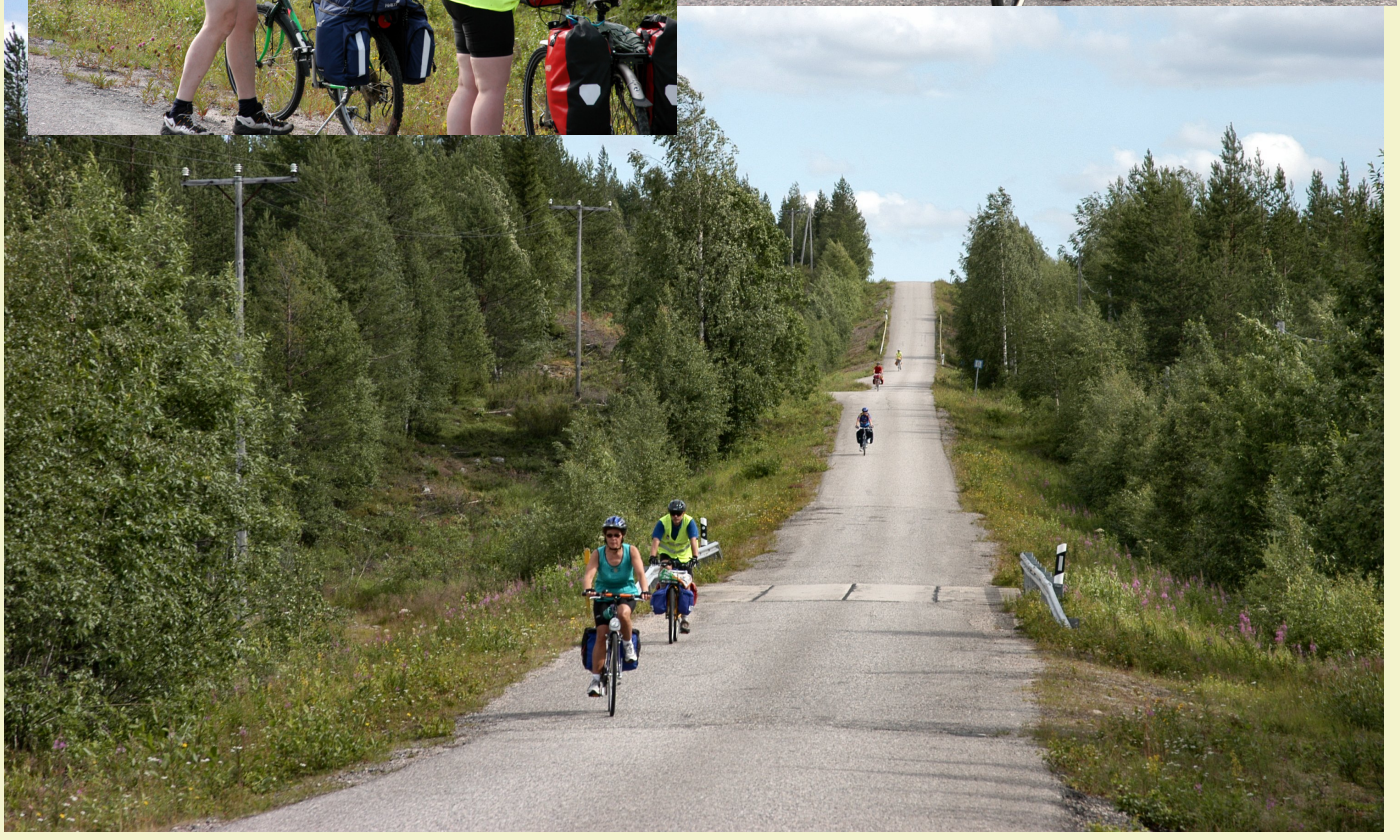

Suurpetokeskus

Nivan villisikatarha

maanantai 26.7.

Yöllä oli satanut, mutta aamu sarasti kauniina. Ensimmäiset keittivät aamupuurojaan jo klo 6:00 aikoihin. Osa suoritti aamuherätyksen viereisessä purossa uiden käsipohjaa. Sirpan johdolla vetreytimme jäsenemme ajokuntoon. Jari ohjeisti päivän reitin ja antoi tyylivaihtoehdoksi ”zyr-zap”, jota parhaamme mukaan yritimme toteuttaa. Sitten poljettiin, poljettiin, juotiin ja poljettiin. Lounastauko oli sotamuistomerkillä. Paikalla olevasta lähteestä sai hyvää vettä. Porukkamme suuruus säikäytti muut taukopaikalle tulossa olevat autoilijat. Alkuperäisen reittisuunnitelman mukaan olisi pitänyt ajaa Hossaan, mutta leiriydyimme 10 kilometriä aiemmalle Teerirannan leirintäalueelle. Leirin pystytyksen jälkeen poljimme hiekkatietä pitkin 8 km Julma Ölkky-järvelle. Ripsi ja Eila jäivät leirivahdeiksi. Julma Ölkyllä oli puolen tunnin mittainen veneretki kolme kilometriä pitkän ja kapean järven jylhiin maisemiin.
Koko päivän aurinko suosi meitä. Myös vastatuuli nautti meidän seurasta. Illalla nautiskelimme tyyntyvästä tuulesta ja saunoimme.
Päivän matka oli 61 km.

Merja, Tarja ja Sipu

Su2/Ma26.7.200

Ma26/Ti27.7.2004

Teeriranta

Julma Ölkky

tiistai 27.7

Yö oli hiukan viileämpi kuin aikaisemmin. Aamulla taivas oli pilvessä, mutta ei satanut. Aamutoimien aikana jopa sateenkaari näkyi järven toisella puolella ja aurinko näyttäytyi jälleen. Pakkaaminen on hikistä hommaa, joten pulahdus järvessä oli paikallaan. Matkaan päästiin aikataulun mukaan klo 9:00 kohti Hossaa. Hossassa tutustuimme retkeilyalueen luontokeskukseen. Tie 843 oli erinomaisessa kunnossa ja liikenne oli hiljaista. Ongelmaksi ilmeni se, että tiellä oli niitetty pientareita ja siinä yhteydessä asfaltille oli sinkoutunut kiviä, näreitä ym. roinaa, jota jouduttiin väistelemään. Tästä syystä sitten Helenalle sattui rengasrikko, jota miehissä ryhdyttiin korjaamaan. Uusi rengas oli vaihdettu varttitunnissa ja taas päästiin jatkamaan matkaa. Juntusrannassa pysähdyimme lounastauolle K-kaupan pihalle. Samalla kaupan myynnissä havaittiin piikki, kun koko porukka täydensi tuoreruokien valikoimaa. Sitten käännyimme sivutielle kohti Martinselkosta. Idässä näkyi tummia pilviä sadetta enteillen. Saa nähdä, ehditäänkö perille ennen sadetta. Sivutie oli hankalaa pyöräillä, kun karkeasoraisen(kivisen) metsäautotien pinta oli paikoitellen kuin kuulalaakereilla ajamista. Osa porukasta jopa työnsi pyöräänsä alamäessä isojen kivien pelossa. Eräkeskus Martinselkoseen ehdimme yhtä aikaa sadekuuron kanssa. Pidimme sadetta talon sisällä. Kuuron jälkeen pystytimme teltat pihamaalle. Saunan jälkeen maistui kalakeitto ja pannukakku, jonka jälkeen itse kukin alkoi olla valmis yöpuulle, sillä olihan päivä ollut raskas. Kilometrejä oli taitettu 64. Pihalla asusti myös kesy Vili-poro. Martinselkosen eräkeskuksesta tehdään yöretkiä karhuja katselemaan. Edellisenä yönä oli 11 karhua käynyt noin 5 km päässä olevalla haaskalla. Opastettu karhujen katseluretki eväineen maksaa 135 €.

Pauli

Ma26/Ti27.7.2004

Ti27Ke28.7.2004

Eräkeskus Martinselkonen

keskiviikko 28.7.

Vettä satoi kaatamalla, kun porukka nousi teltoistaan. Tämä oli se aamu, jolloin oli ollut mahdollisuus aamiaiseen ostopalveluna ja sehän sopi hyvin tähän säähän.. Märät teltat laitettiin sateessa kasaan ja matkaan. Noin 10 km poljimme hiekkatietä enemmän ja vähemmän kuraisena. Oikeanlaisten lokasuojien merkitys selvisi kuraisimmille pyöräilijöille. Sade loppui siinä vaiheessa, kun pääsimme pikitielle. Tie oli mukavan rauhallinen liikenteeltä ja mäkiä oli sekä ylös että alas. Pidimme juomataukoja sopivin välein ja välillä aurinkokin pilkisteli. Päivän puolivälissä kävimme pikaäänestyksen matkataipaleen piki- ja hiekkatien valinnasta loppumatkaksi. Valitettavasti pikitien äänestäjät hävisivät ja matka jatkui hyväkuntoista hiekkatietä Raatteelle. Huoltajamme Sirpa oli löytänyt hyvän tasaisen kuivan kankaan, jossa söimme lounasta. Loppumatka Raatteen porttiin sujui mukavassa säässä ja kohtuullisissa mäkiolosuhteissa. Perillä kahvilassa osa nautti hernesopasta ja muut muista herkuista. Talvisotanäyttely oli vaikuttava ja ulkoilmassa oleva laaja kivimuistomerkkipuisto lähes mykistytti. Vaskikellot soivat taukoamatta. Samaan aikaan näyttelyssä oli Virojoelta Jäämerelle matkalla oleva pyöräilyporukka, joka oli majoitettuna lähellä olevalle Haukilan koululle. Sen ryhmän vetäjä Paavo järjesti niin, että saimme myös luvan majoittua koulun takapihalla olevalle nurmikolle. Paikka oli paljon parempi kuin etukäteen suunniteltu laavupaikka, joka on ½ kilometrin päässä lähimmästä tiestä. Vesisade alkoi uudelleen, kun pystytimme telttoja. Saimme pestä vesiletkulla rapaisia pyöriämme ja pikkuruisessa pihasaunassa itseämme. Päivän ajomatka oli 64 km. Illan vietimme ison kuusen alla toisen pyöräporukan vetäjien kanssa keskustellen mm Sulkavan soudusta ja Hiihtäen Halki Suomen- tapahtumasta.

Helena

Raatteen tie

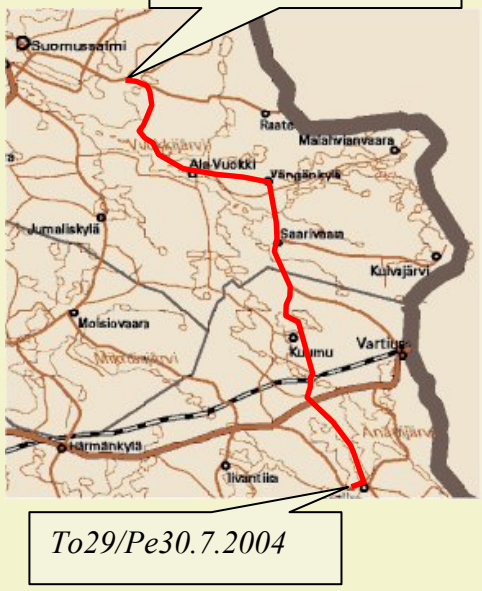

torstai 29.7.

Hiljasista, vain ropinaa. Koko yö on satanut. Yö on mennyt leppoisasti raatelaisen koulun nurmikolla. Koulun sisällä nukkuu toinen pyöräilijälauma, matkalla pohjoiseen. Yön tyyni keli on vaihtunut pieniin puuskiin latvustoissa. Vetoketjujen suhinasta päätellen on aika aloittaa aamiainen ja pakkaaminen. Kellon lähetessä yhdeksää alkoi koulun nurmikko taas näyttää vihreältä värikkäiden telttojen hävitessä pyörien päälle ja huoltoautojen kontteihin. Sateeseen lähtivät Suomen halki pyöräilevätkin. Ja hetkeä myöhemmin siirtyi tien päälle myös Kavtsin poppoo. M, J, T-puput ja Jari edellä ja rekyyliryhmä viimeisenä. Teimme vielä viimeisen vilkaisun Raatteen muistokiviin ja sitten nylkyttämään pitkin tietä numero 912.

Sataa, sataa ja sataa… ylämäet seuraavat alamäkiä. Kosteat kamppeet alkavat olla läpimärkiä. Vaan tauosta toiseen huoltopartio onnistuu piristämään polkijoita ilmaantumalla näköpiiriin. Aamupäiväkahvit nautimme paikallisessa K-Mäkeläisen Pojat Ky:n ruoka-kodinkone-kahvilassa yksittäin pakattujen viinereiden kera. Ja sitten taas tien päälle. Lounaspaikka löytyi autiotalon pihamaalta eikä pieni sateen ropina estänyt nälkäisiä lounaan nauttimisesta. Liekö nälkä tullut viimeisestä pitkästä ja korkeasta noususta. Sade ei ottanut laantuakseen, joten poppoo suuntasi matkansa aikataulun mukaan kohti seuraavia mäkiä. Mäkien lomassa varottiin liikennettä. Iltapäivä sujui kampia pyörittäen. Kerran rajavartijat kyselivät keitä ollaan ja toisen kerran Kyröskosken pyöräkerhon vetäjä pysähtyi ihmettelemään letkaa.

Viimeisellä tauolla perää pitävä rekyyliryhmä yllätti: se piti pikatauon hetkeä ennen muita ja pyyhälsi vilkuttaen taukopaikan ohi. Se sai muutkin matkaan ja muutaman nopean kilometrin jälkeen alkoivat yöpaikan kyltit näkyä. Viimeinen pinkaisu melkein johti yöpaikan risteyksen ohitse. Lentiiran lomapaikalla pistimme tarvikkeet kuivumaan ja polkijat kirmaisivat savusaunaan ja uimaan. Sirpa arpoi menijät mökkeihin ja kukin omalla tyylillään alkoi lepuuttaa 75 km:n matkasta väsynyttä vartaloaan. Vaan nyt on aika J-pupun siirtyä ohrapirtelön pariin. Niin nyt sitten sade on laantunut ja ulos voi mennä ilman sadeasua.

Jaakko

Anttilantie

LENTIIRAN
LOMAKYLÄ

perjantai 30.7.

To29/Pe30.7.2004

Niin sitä pääsimme virkeinä ylös sängyistä kilvan auringon kanssa lintujen lauluun ja päänsärkyyn hyvin lakanoiden välissä nukutun yön jälkeen. Aamupalan syötyämme ennen tien päälle siirtymistä tutustuimme yöpaikkamme läheisyydessä olevaan maailman suurimpaan tervahautaan ja Kirveskansan kirkon muistomerkkiin (sponsored by Fiskars). Sitten suuntasimme kulkumme tietä numero 912 pitkin Kuhmoon asti, jossa nautimme sivilisaation helmistä lounasravintolan ja pizzerian muodossa. Ruokailusta voimaa saatuamme jatkoimme tietä numero 76 pitkin tielle numero 75, jonka varrella pysähdyimme tutustumaan Jyrkänkosken talvisodan muistomerkkiin. Allekirjoittanut ja muutama muu kunnioitimme isoisiemme muistoa parkkipaikalla juomapullovesisodan voimalla. Sitten töräytimme Rastinkylän kohdalta Lieksaan menevälle tielle ja sieltä löysimme Sulkavan Paavon suositusten mukaan Erämatkailu Piiraisen tukikohdan. Sen pihamaalle pystytimme teltat ja kylvimme entisen koulun kellarisaunassa. Tärkeä tieto: TÄNÄÄN EI OLE SATANUT. Kilometrejä kertyi 75.

Jari

Pe30/La31.7.2004

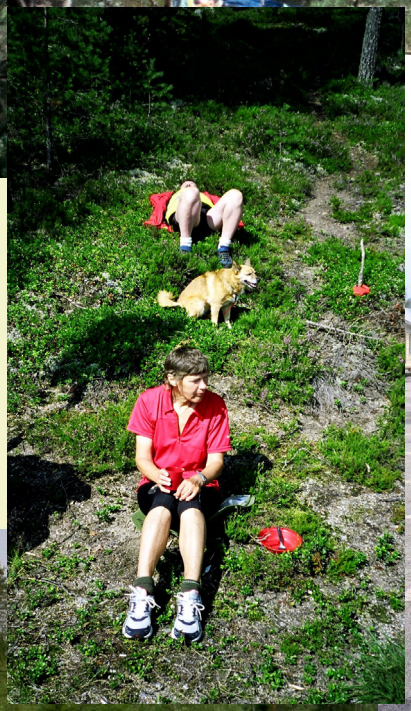

Erämatkailu Piirainen
(vanha kyläkoulu)

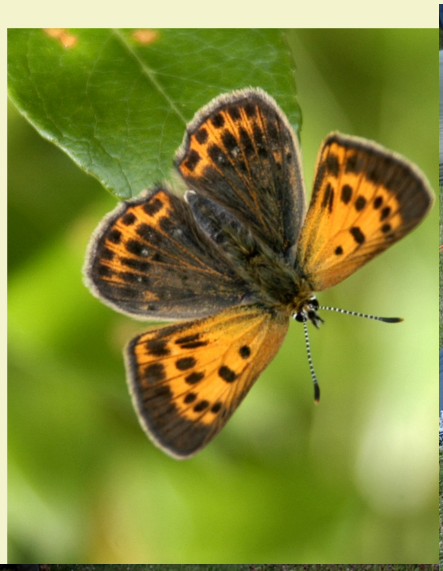

lauantai 31.7.

Lähdimme aamuvenyttelyn jälkeen taas 3-4 hengen ryhmissä polkemaan kohti Nurmesta. Ensimmäisellä taukopaikalla Joukeri-järven rannalla Ripsi ja Helena käyttivät taukoajan uimiseen 23 asteisessa vedessä. Tiellä numero 75 on kohtalaisesti autoliikennettä, joten pidimme ryhmien välillä riittävät välimatkat. Viimeisenä polkenut rekyyliryhmä vieraili aamupäivän matkalla Komentokeskuksessa Paulin saaman vinkin perusteella. Komentokeskus on paikallisen ite-taiteilijan luomus, joka on aina kaikille avoinna.
Lounastauon jälkeinen matka oli alamäkivoittoista. Suomi päästä päähän viestin veimme Hotelli Nurmeshoviin, jonka edessä otimme ryhmäkuvan. Olimme jo klo 14:55 Hyvärilän leirikeskuksessa. Ruokailun ja saunomisen jälkeen osa porukasta käveli Bomba-ravintolaan illanviettoon.
Irma

sunnuntai 1.8.

Meitä noutava linja-auto saapui klo 9:00. Pyörien ja tavaroiden pakkaamisen jälkeen lähdimme kotimatkalle klo 9:40.
Kaikki olemme tyytyväisiä hyvin sujuneeseen matkaan, jossa kuljimme 500 kilometriä keskisen ja itäisen Suomen vaaraisia teitä Etelä-Lapin, Kainuun ja Pohjois-Karjalan eli Kuusamon, Suomussalmen, Kuhmon ja Nurmeksen maisemissa.
Suomessa on paljon mukavia pyöräilyyn sopivia teitä. Kun viikon matka on 400 – 500 km, niin nähtävyyksien katsomiseen riittää jonkin verran aikaa.
Irma

Huoltajan huomiot

Huoltajan hommat alkoivat tavallaan jo perjantaina, kun ajoin Iisalmelta Nurmekseen Hyvärilään, minne myös Tuomo saapui kohta jälkeeni. Siirsimme autoni katolle hänen autostaan suksiboxin samoin kuin hänen pyörän kuljetustelineensä ja pyöränsä. Sitten ajoimme kauniissa ja lämpimässä kesäillassa Rukan juurelle yöksi odottamaan etelästä saapuvaa bussilastilastia.

Perjantai-iltana sainkin viestin, että pyöräilijät olivat olleet niin innolla matkaan lähdössä, että olivat päässeet liikkeelle jo varttitunti virallista starttia aiemmin.

Lauantaiaamuna hieman yli kuusi Merja sitten herätti puhelinsoitollaan, että ovat jo Kuusamon liikenneympyrässä tulemassa kohti Rukaa. Eihän siinä muu auttanut kuin kiireellä koota tavarat ja startata kohti Rukahovia. Tuomo lähti urheasti heti pyörällä polkemaan kovaa vastamäkeä sinne ylös, Sandra ja minä hurautimme hetkessä autolla. Ja siellähän porukka viritteli kuumeisesti pyöriään ja tavaroitaan. Otin kyytiin kaikki tavarat, mitä raaskivat antaa. Ja sitten matkaan. Letka oli komea, kun ajoin sen ohi etsimään ensimmäistä pysähdyspaikkaa.

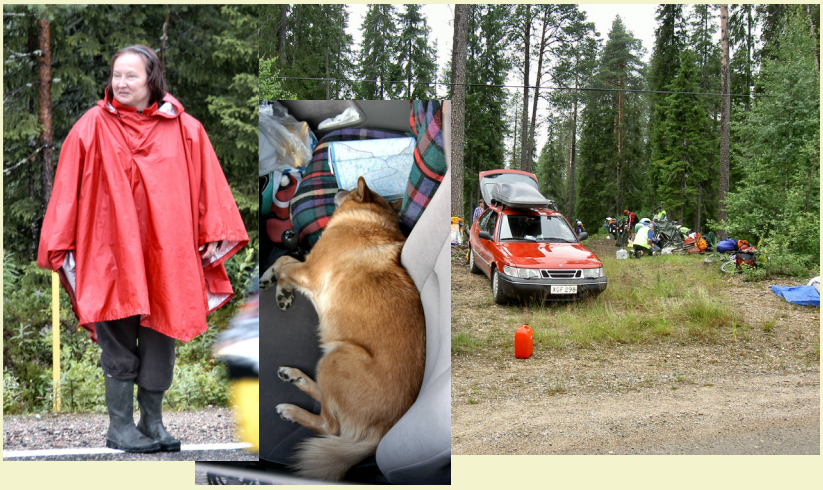
Niin alkoi muotoutua päivien rutiini. Jarin kanssa katsottiin aina kartasta, missä kohden suunnilleen etsin seuraavan taukopaikan, mitkä olivat yleensä vajaan kymmenen kilometrin välein. Sateisena torstaina taukojen välit venyivät ”luonnollisesta” syystä pidemmiksi, kun kukaan ei halunnut seisoskella sateessa turhaa. Taukojen välit olivat sen verran lyhyet , että yleensä en ehtinyt kuin käyttää Sandraa pienellä lenkillä ja katsella hieman ympärilleni, kun jo ensimmäinen ryhmä eli duracell-puput jo saapuivat paikalle jarrut kirskuen. Valitinkin jo parin päivän päästä, että en ehdi kuin muutama kymmenen metriä autolta suolle tutkimaan, onko lakkoja, kun on jo palattava takaisin. Mutta sen verran ehdin huomata, että lakat olivat vasta muuraimella; muutamia kypsiä sain maistiaisiksi. Kuhmon jälkeen ei kyllä näkynyt enää muuraimiakaan.

Päivät kuluivat näin oikein joutuisasti karttaa lukien ja Saabia sompaillen. Vain kerran olin vähällä ajaa ojaan, kun laskin katseeni liian pitkäksi aikaa karttaan. Onneksi takaani oli tulossa iso joukko ihmisiä, jos olisi käynyt niin huonosti, että ojaan olisin mennyt. Lisäksi lukemattomat olivat ne metsäautotiet, joille peruutin auton odottamaan tai kääntyäkseni takaisin, kun paikka ei ollutkaan hyvä. Näin tuli harjoiteltua peruutustakin oikein kunnolla. Sen jälkeen kun Raimo liittyi joukkoomme tiistaina toiseksi huoltoautoksi, voitiin usein jakaa hommia keskenämme tyyliin: Käy sinä katsomassa muutama kilometri eteenpäin, onko siellä parempaa taukopaikkaa kuin tämä. Lisäksi osa tavaroista ja päivän vesivarannosta voitiin jakaa. Minulla oli mukana 5-6 noin kymmenen litran vesikanisteria, joilla pärjättiin hyvin päivän vesitarve ruokailu mukaan lukien.

Mieleen painuneimpia tapauksia viikon varrelta oli, kun kävin Ala-Vuokissa informoimassa paikallista huoltoasemaa kohta paikalle tupsahtavasta, märästä joukostamme, että panee uutta kahvia tulemaan heitä varten, ja kun tulin viimeisenä sitten sisään, niin näin, että pullaakin oli kaivettu pakkasesta esiin. Juntusrannan kauppiaskin oli hyvin ilahtuneen näköinen, kun kävin kysymässä, saammeko tehdä päiväruokamme hänen pihamaallaan. Samalla varmaan ostimme kaupasta kaikki tuoreet leivät ja jäätelöäkin meni melkoinen määrä. Metsäautotien pätkä Martinselkoseen oli myös mielenkiintoinen kokemus. Kekovaaralta nyrkinkokoisten kivenmurikoiden päällystämää tietä alas ajaessani ajattelin, että onpahan hankala alamäki pyöräilijöille. Monet olivatkin taluttaneet siinä pyöränsä alas vaaralta. Viikon aikana oppi myös pakkaamaan tavarat autoon mahdollisimman tehokkaasti. Vain sateisena torstaiaamuna pakkaus oli enemmän sisään heittelyä kuin järjestelmällistä tilan täyttöä.

Kaiken kaikkiaan oli oikein mukava ja tapahtumarikas viikko. Vain kerran jouduimme toisistamme eksyksiin eli viimeisillä kilometreillä ennen Nurmesta. Kiitos mukavasta kokemuksesta teille kaikille urheille polkimien polkijoille.

S&S&S (=Sirpa, Sandra ja Saab)

Me olimme monet

Jari Rantanen, Merja Pehkonen, Juha Kelkka
Maija Vainio, Marjatta Varis, Jaakko Korvenoja
Sirpa Salonen, Tuomo Väliaho, Tarja Parikka
Tuija Taira-Toivonen, Pauli Aaltonen, Raimo Salo
Ripsi Leppälä, Irma Tolonen, Esa Tervonen
Helena Leppänen, Kyösti Lamminjoki, Tapani Ilvonen
Mika Henriksson, Sirpa Alapuranen, Eila Nokelainen
Huoltokoirat Santra, Roosa ja Oskari

